

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΤΟΝ (ΕΛΛΗΝΙΚΟ) ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΜΠΛΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΡΥΠΑΝΙΑ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

Μπορεί να μην το καταλάβαμε καλά ή να το ξεχάσαμε ήδη, αλλά ο Νοέμβρης που πέρασε σημαδεύτηκε από «συγκλονιστικές αποκάλυψεις» για την πολιτική ζωή αυτής της μικρής θαυμαστής χώρας. Όχι, αγαπητή αναγνώστριά, δεν υπερβάλλουμε καθόλου. Αυτή ακριβώς ήταν η έκφραση που χρησιμοποίησαν οι συντάκτες ενός δελτίου τύπου του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ¹ για να αποδώσουν τη βαρύτητα ενός ρεπορτάζ για το «σκάνδαλο των παρακολουθήσεων» που φιλοξενήθηκε στο *Βήμα της Κυριακής*. Στο ρεπορτάζ του *Βήματος*, ή μάλλον της «εφημερίδας του Βαγγέλη Μαρινάκη», όπως, με νόημα, υπενθύμιζε σε ένα δικό της σχετικό άρθρο η *Αυγή*, περιλαμβανόταν και η πληροφορία ότι «ανάμεσα στους παρακολουθούμενους ήταν και ο υπουργός Εξωτερικών Νίκος Δένδιας».²

Αυτή η αποκάλυψη ήταν που «συγκλόνησε» τους συριζαίους, παρά το γεγονός ότι η ίδια πληροφορία είχε δημοσιευτεί μια βδομάδα νωρίτερα από την εφημερίδα του γνωστού σταυροφόρου της αλήθειας κ. Βαξεβάνη³ και παρά, επίσης, τη δική τους εξοικείωση με τέτοιου είδους υποθέσεις, αφού, αν πιστέψουμε ένα άλλο πρωτοσέλιδο του *Βήματος*, που κρεμάστηκε στα περίπτερα έναν μόλις μήνα μετά, η ΕΥΠ επί ημερών ΣΥΡΙΖΑ παρακολουθούσε τρεις από τους τότε υπουργούς.⁴ Την Κυριακή, μάλιστα, όπου ο κ. Βαξεβάνης είχε ενημερώσει το εθνικό ακροατήριο για τα επώνυμα θύματα ηλεκτρονικής κατασκοπείας, ο κ. Μαρινάκης είχε βάλει έναν από τους υπαλλήλους του, αμέσως μετά από τη λήξη ενός ποδοσφαιρικού ντέρμπι, να διακηρύξει ότι επείγει να οργανωθεί ένας ανένδοτος αγώνας ενάντια στο «φασιστικό παρακράτος» που διοικεί το ελληνικό ποδόσφαιρο και στο «καθεστώς παρανομίας» που έχει στηθεί στο Μέγαρο Μαξίμου. Και τότε οι συριζαίοι είχαν «συγκλονιστεί», συμμεριζόμενοι την οργή του «Βαγγέλη Μαρινάκη», όπως με εγκαρδιότητα προσφωνούν, εδώ και κάποιο καιρό, τον εφοπλιστή του οποίου η συνείδηση δεν μπορεί πια να αντέξει τις αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις, όχι της ΝΔ γενικά ή της ΕΥΠ, αλλά του κ. Μητσοτάκη προσωπικά.⁵

Ακόμα πιο ενδιαφέρουσα ήταν η απάντηση του ίδιου του στόχου αυτών των επιθέσεων. Την επόμενη ημέρα, ο τωρινός αρχηγός της ΝΔ βγήκε στο δελτίο ειδήσεων ενός τηλεοπτικού καναλιού που ανήκει σε έναν άλλο εφοπλιστή και ξεκαθάρισε ότι δεν πτοείται από εκβιασμούς. Κυρίως, όμως, ανακοίνωσε ότι το ελληνικό κράτος θα ξεκινήσει άμεσα σεισμικές έρευνες για κοιτάσματα φυσικού αερίου μαζί με την αμερικανική εταιρεία ExxonMobil νοτιοδυτικά της Πελοποννήσου και της Κρήτης. Είναι, οπωσδήποτε, αξιοπρόσεκτη αυτή η αλλαγή πλοκής. Στην αρχή ακούμε βρισίδια από τις οθόνες για το «παρακράτος». Μετά ανακοινώνονται, σε ένα κλίμα πλήρους ομο-

Η «εφημερίδα του Βαγγέλη Μαρινάκη» είχε αρχίσει να εκπέμπει φιλικά σινιάλα προς τον ΣΥΡΙΖΑ ήδη από το 2020. Εδώ ένα σχετικό πρωτοσέλιδο εκείνης της χρονιάς (05/01/2020): «Ο Τσίπρας μιλάει για όλα»: για το αίτημα «ασφάλειας των πολιτών», για τη «χάραξη εθνικής στρατηγικής απέναντι στην Τουρκία», κ.ο.κ. Πάνω απ' όλα η εθνική ομοψυχία απέναντι στους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς, γιατί, όπως διαβάζουμε και στον τίτλο του editorial, παρακάτω, ζούμε σε έναν «ταραγμένο κόσμο».

φωνίας, έρευνες σε θαλάσσιες εκτάσεις για την οικοπεδοποίηση των οποίων το ελληνικό κράτος και το τουρκικό κράτος βρίσκονται στα μαχαίρια.

Και σε αυτήν την περίπτωση, πάντως, η τελική εθνική ομοψυχία θα έπρεπε να είναι αναμενόμενη. Η συμφωνία με την ExxonMobil για έρευνες δυτικά της Κρήτης με τα Ελληνικά Πετρέλαια είχε γίνει ήδη από το καλοκαίρι και είχε ερμηνευτεί ως ένα «μήνυμα» στήριξης του ελληνικού κράτους από τις ΗΠΑ. Δεν ήταν μια προσωπική πρωτοβουλία του κ. Μητσοτάκη, αλλά αποτέλεσμα, όπως τότε γραφόταν, ενός «μαραθωνίου επαφών» της Ελληνικής Διαχειριστικής Εταιρείας Υδρογονανθράκων,⁶ μιας κρατικής εταιρείας που έχει ιδρυθεί από το 2011 «με εντολή να διαχειρίζεται τα εθνικά συμφέροντα στον τομέα της έρευνας, παραγωγής και υποδομών υδρογονανθράκων».⁷ Μια αντίστοιχη συμφωνία είχε υπογραφεί τον Ιούνιο του 2019 ανάμεσα στα ΕΛΠΕ, την ExxonMobil και τη γαλλική Total. Πρωθυπουργός, τότε, ήταν ο Έλληνας Τσε, ο κ. Τσίπρας, ο οποίος χαιρετίζοντας το συγκεκριμένο deal, για την ολοκλήρωση του οποίου η κυβέρνησή του εργαζόταν πυρετωδώς από το 2017,⁸ είχε τονίσει ότι σηματοδοτεί την «αξιοποίηση» (sic!) της ελληνικής Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης και «ανοίγει μια νέα προοπτική και έναν νέο δρόμο για την Ελλάδα, για τις επόμενες γενιές».⁹

Προφανώς, θα προσθέταμε εμείς, η «αξιοποίηση» μιας ΑΟΖ η οποία έχει οριστεί μονομερώς από το ελληνικό κράτος, και κάποια γειτονικά κράτη θα μπορούσαν να εκλάβουν ως κατάληψη θαλάσσιων εδαφών, είναι ένα μεγάλο βήμα προς την ειρήνη και τον σο-

μήπως είναι λίγο φασίστες;

Το κακό το μάτι, σε ρετρό εκδοχή

Αριστερά είναι η πλατεία μπροστά στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά εν μέσω καραντίνας. Δεξιά, είναι η ίδια πλατεία κάπου στα μέσα του Δεκεμβρη, όταν ο Δήμος διοργάνωσε κάτι που λέγεται Santa Run. Τι να πρωτοσχολιάσουμε; Ότι καμιά φορά η δημόσια τάξη παίρνει τόσο γελοίες μορφές που ούτε κι εμείς δεν ξέρουμε πώς να αντιδράσουμε; Ότι που και που νοσταλγούμε την καραντίνα που όλοι οι ρουφιάνοι ήταν κλεισμένοι σπίτι; Ή ότι τα περασμένα δύο χρόνια η φυσιολογική κοινωνική ζωή της πρώτης φωτογραφίας ονομάστηκε «παλαβή συνωμοσιολογία» και σήμερα το καραγκιόζ μπερντέ της δεύτερης παρουσιάζεται ως φυσιολογική κοινωνική ζωή;

Τι Dendias τι Μέσι: Τον Οκτώβρη του 2021, ο κ. Δένδιας είχε επισκεφθεί και πάλι τη Λιβύη, και εκείνη τη φορά δεν είχε πρόβλημα να ανταποκριθεί θετικά στην πρόσκληση της ίδιας υπουργού Εξωτερικών που φέτος υποτίθεται πήγε να του τη φέρει. Τότε είχε κληθεί να συμμετάσχει στην υπουργική σύνοδο «Πρωτοβουλία για σταθερότητα στη Λιβύη» και δεχόταν με χαρά, ως δώρο, τη φανέλα με το νούμερο 10 στην πλάτη. Πάντα, βέβαια, με τα αναγκαία μέτρα υγειονομικής αυτοπροστασίας...

σιαλισμό. Προφανώς, δεν σχετίζεται ούτε κατά διάνοια με τις εικονικές αερομαχίες και τις «επακουμβήσεις» φρεγατών στο Αιγαίο, τα καλοκαίρια του 2019 και του 2020. Αλλά πολύ πιο μεστά περιγράφει την κατάσταση ο παλαιάμαχος άσος της ερευνητικής δημοσιογραφίας κ. Παπαχελάς σε ένα από τα φετινά χειμωνιάτικα σημειώματά του: «Το καλό είναι, βέβαια, ότι οι πολιτικοί μας μπορεί να “σφάζονται” δημοσίως, αλλά το επίπεδο εθνικής συνεννόησης και ενότητας στον τόπο μας παραμένει υψηλό, ειδικά σε σχέση με τους απέναντι».¹⁰

Παρόμοια γεωπολιτική απόληξη είχε και το αμέσως επόμενο επεισόδιο του σίριαλ με την κωδική ονομασία «Predator». Λίγες μονάχα ημέρες αφότου ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ κατακεραύνωσε τον κ. Μητσοτάκη για το γεγονός ότι, παρακολου-

θώντας τον δικό του υπουργό Εξωτερικών, «θέτει σε διακινδύνευση την εθνική μας ασφάλεια»,¹¹ ο υπουργός-θύμα του κακόβουλου λογισμικού ταξίδεψε στη Λιβύη για να παραδώσει στην εκεί κυβέρνηση –προσοχή, μην πάει, εδώ, ο νους σας στο κακό– δωρεάν εμβόλια κατά του κορονοϊού. Το συγκεκριμένο ταξίδι δεν φαίνεται να στέφθηκε και με πολύ μεγάλη επιτυχία, αφού η ελληνική χειρονομία ανθρωπιάς και υγειονομικής φροντίδας επισκιάστηκε από έναν διπλωματικό καβγά στο αεροδρόμιο της Τρίπολης με αφορμή την εκεί παρουσία της κ. Αλ-Μανγκούς. Η τελευταία είναι η υπουργός Εξωτερικών της Λιβύης που τον περασμένο Οκτώβρη είχε συνυπογράψει με τον τούρκο ομόλογό της μια προκαταρκτική συμφωνία εξερεύνησης ενέργειας με βάση το τουρκολυβικό μνημόνιο του 2019.

Τι είχε να πει το γραφείο τύπου του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ για την άρνηση του κ. Δένδια να κατέβει από το αεροπλάνο του; Η σχετική ανακοίνωση, όπως και το σχετικό ρεπορτάζ της *Αυγής*, τόνιζε τις αντιθέσεις, ή τις «ψυχρές σχέσεις», μεταξύ του κ. Μητσοτάκη και του κ. Δένδια και την έλλειψη μιας συνεκτικής εθνικής στρατηγικής. Χτυπούσε επίσης το καμπανάκι του κινδύνου, αφού «η μια παράνομη τουρκολυβική συμφωνία διαδέχεται την άλλη και βέβαια η Ελλάδα συνεχίζει να εξαιρείται από τους εταίρους της από τις διεθνείς συνομιλίες για τη Λιβύη».¹² Υπήρξε, δηλαδή, ένα ξεκάθαρο κλείσιμο του ματιού υπέρ του τσαμπουκαλέμνου υπουργού, που έμεινε έκθετος από έναν «επικίνδυνο» πρωθυπουργό ανίκανο να ακολουθήσει με συνέπεια την «εθνική στρατηγική» και να εμποδίσει τους τούρκους διπλωμάτες να αλωνίζουν στη Λιβύη.

Μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα «αποκαλύψεων» και καταγγελιών δεν είναι δύσκολο να διακρίνουμε κάποια μοτίβα. Ήδη παρατηρήσαμε ότι οι δημόσιοι διαξιφισμοί για την «προστασία της δημοκρατίας» καταλήγουν σε συναινήσεις για τις κινήσεις στη σκακιέρα της γεωπολιτικής αντιπαράθεσης ανάμεσα στο ελληνικό και το τουρκικό κράτος. Να, λοιπόν, ένας επαναλαμβανόμενος συνδυασμός στην πλοκή των γεγονότων: «δημοκρατία» που σπαράσσεται από αντιθέσεις-«πόλεμος» που ενώνει. Δεν λείπουν, όμως, και οι φαινομενικά παράδοξες πολιτικές συμπλεύσεις. Οι συριζαίοι, που άλλοτε εμφανίζαν τον κ. Μαρινάκη ως ολιγάρχη, μοχθηρό εχθρό του λαού, ακούνε, σήμερα, με προσοχή τις εκκλήσεις του για αγώνα ενάντια στο μητσοτακικό «παρακράτος». Τις ίδιες ανησυχίες, εσχάτως, μοιράζονται και ορισμένοι άλλοι πολύπειροι «αγωνιστές της δημοκρατίας», όπως ο κ. Καραμανλής και ο κ. Σαμαράς, που σε πρόσφατες δημόσιες τοποθετήσεις τους, άφησαν αιχμές για μια πιθανή «αντιδημοκρατική εκτροπή».¹³

Όπως είχαμε γράψει στο προηγούμενο μας τεύχος, το ελληνικό κράτος έχει μακρά συλλογική εμπειρία σε αυτές τις «τερατογενέσεις» και επίγνωση της χρησιμότητάς τους σε καιρούς όπου στο εξωτερικό διαμορφώνονται αντίπαλα διακρατικά μπλοκ και στο εσωτερικό απαιτείται η στρατιωτική διαχείριση της πολυεθνικής εργατικής τάξης. Κάπως έτσι, φτιάχνοντας μέσα από τις έριδες του πολιτικού συστήματος μια «όσο το δυνατόν ευρύτερη συμμαχία των αλληλοσπαρασσόμενων κομματιών της ελληνικής αστικής τάξης», προετοιμάστηκε, σε πολιτικό επίπεδο, για να μπει στον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο.¹⁴ Το 2015, σε ένα άλλο κείμενό μας, όπου πάλι σχολιάζαμε ορισμένες «τερατογενέσεις» εκείνης της περιόδου, ανάμεσα σε εφοπλιστές, ναζί και αριστερούς, μιλούσαμε για μια εξελισσόμενη διαδικασία ενοποίησης των «όψεων της πολιτικής οργάνωσης του ελληνικού φασισμού».¹⁵ Το ξεκαθάρισμα στο εσωτερικό του κράτους αγριεύει καθώς εντείνεται η προετοιμασία για πόλεμο. Και η προετοιμασία για πόλεμο ενοποιεί το κράτος όλο και βαθύτερα, όσο και αν στην πορεία χρειαστεί κάποιος από τους εκπροσώπους των αφεντικών μας να βρεθούν εκτός παιχνιδιού ως «επικίνδυνοι» για τα «εθνικά συμφέροντα». Ένας όμορφος καινούργιος κόσμος, πλασμένος από παλιό καλό αίμα και παλιά καλά σκατά.

1. «ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ: Ο Δένδιας θύμα του παρακράτους του Μαξίμου –Επικίνδυνος για τη χώρα ο Μητσοτάκης», *Αυγή* [ηλ. έκδ.], 12/11/2022.
2. «Νίκος Δένδιας: Πώς και πότε παγίδευσαν το κινητό του –Το “Βήμα” δείχνει Μαξίμου», *Αυγή* [ηλ. έκδ.], 12/11/2022.
3. «Κυριάκος Μητσοτάκης: Αποκάλυψη βόμβα – Αυτούς τους υπουργούς, πολιτικούς και δημοσιογράφους παρακολουθούσε», *Αυγή* [ηλ. έκδ.], 05/11/2022.

4. Βασίλης Λαμπρόπουλος, «Τρεις υπουργούς “άκουγε” η ΕΥΠ επί ΣΥΡΙΖΑ», *Το Βήμα της Κυριακής*, 18/12/2022.
5. «Ολυμπιακός: Επί 3 χρόνια λειτουργούσε ένα καθεστώς παρανομίας στο Μαξίμου με επικεφαλής τον Δημητριάδη», *Αυγή* [ηλ. έκδ.], 06/11/2022.
6. Άλκης Καλογήρου, «Τι σημαίνει το deal ExxonMobil και ΕΛΠΕ για τους υδρογονάνθρακες δυτ. της Κρήτης», *Ημερησία* [ηλ. έκδ.], 20/07/2022.
7. Βάλτε greekhydrocarbons.gr/index_gr.html και θα διαβάσετε κι εσείς αυτόν τον κομψό ορισμό κάτω-κάτω στη σελίδα.
8. Χρύσα Λιάγγου, «Συμφωνία ΕΛΠΕ με ExxonMobil και Total», *Καθημερινή* [ηλ. έκδ.], 23/05/2017.
9. «Αλ. Τσίπρας: Αποφασιστικό βήμα για την αξιοποίηση του ενεργειακού μας πλούτου», *left.gr*, 27/06/2019. Για τη συμφωνία αυτή, και την ελληνική προσπάθεια εκμετάλλευσης της διάλυσης της Λιβύης, είχαμε γράψει, τότε, εκτενέστερα: «Από πού μπορεί να προκύψει μια “ελληνοτουρκική φιλία”», *Antifa* #66, 07/2019.
10. Αλέξης Παπαχελάς, «Ψυχολογικός πόλεμος», *Καθημερινή*, 18/12/2022.
11. Βλ. «ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ: Ο Δένδιας θύμα του παρακράτους», ό.π.
12. «Διπλωματικό επεισόδιο στη Λιβύη: Το θρίλερ που επιβεβαίωσε το χάσμα Μητσοτάκη-Δένδια», *Αυγή* [ηλ. έκδ.], 17/11/2022.
13. Βλ. Σταύρος Παπαντωνίου, «Οι δύο πρώην πρωθυπουργοί και το νήμα της ευθυγράμμισης», *Καθημερινή*, 11/12/2022.
14. «Παρακολουθήσεις, τερατογενέσεις και ο δρόμος προς τη φασιστική δικτατορία και τον πόλεμο», *Antifa* #82, 10/2022.
15. «Εφοπλιστές, ναζί κι αριστεροί: Καμία σχέση», *Antifa* #47, 07/2015.

LOCKDOWN MADE IN CHINA

Αν δει κανείς τα θέματα που κυριαρχούν στον δημόσιο λόγο τους τελευταίους αρκετούς μήνες, σίγουρα δεν θα εντοπίσει σε μια από τις πρώτες θέσεις τη ρητορική περί κορονοϊού, τεστ, μέτρων κι όλων αυτών που μας έκαναν παρέα από τον Μάρτη του 2020 και μετά. Αυτό, όμως, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι το πολυεργαλείο «κορονοϊός» έπαψε να θεωρείται χρήσιμο από την πλευρά των δυτικών κρατών που τώρα ασχολούνται κυρίως με τις κιλοβατώρες και το καλάθι του Αϊ Βασίλη. Παρατηρήσατε μήπως ότι στα τέλη του περασμένου Νοέμβρη άρχισαν όλα τα δυτικά ΜΜΕ (προφανώς και τα ελληνικά) να μεταδίδουν συντονισμένα ειδήσεις περί μαχητικών κινέζων διαδηλωτών που έσπαγαν τα λοκντάουν κι αμφισβητούσαν στην πράξη τα κρατικά μέτρα «κατά της εξάπλωσης του ιού»; Τα ίδια ΜΜΕ που τρία χρόνια τώρα μας έλεγαν ότι οι Κινέζοι (έτσι, γενικά) είναι πειθήνιοι, παθητικοί και άβουλα φερέφωνα του ΚΚΚ και γι' αυτό εκεί εφαρμόζονται τα λοκντάουν τα σωστά, άλλαξαν το τροπάρι κι έβλεπαν παντού αντικαθεστωτικές διεργασίες και «πρωτόγνωρες διαμαρτυρίες» που είχε να δει η Κίνα από την εποχή της πλατείας Τιεν αν Μεν και τη διάλυση του ανατολικού μπλοκ. Τα ίδια ΜΜΕ που όποιον τόλμαγε να αναρωτηθεί τι διάολο συμβαίνει με τις περίφημες ατομικές ελευθερίες μας και μήπως τα δυτικά κράτη γίνονταν κάπως χουντικά, τον απαξίωναν ως ανορθολογικό, ψευδομένο και αρνητή της επιστήμης, έβρισκαν λογικές τις αντιδράσεις των κινέζων ενάντια στα πειθαρχικά μέτρα. Κι έκαναν ότι κόπτονται μην τυχόν και καταπατηθεί κανένα δικαίωμα στην Κίνα. Δεν είναι λίγο αντιφατικά όλα αυτά;

Κι όμως δεν είναι καθόλου αντιφατικά. Γιατί η δυτική προπαγάνδα, που έχουμε συνηθίσει να αποκαλούμε «καθημερινή ενημέρωση», συνιστά ένα σύνολο από κρατικές γνώμες που διαμορφώνονται ανάλογα με τις ανάγκες κάθε περιόδου, προσαρμόζονται σε νέα δεδομένα και κάθε άλλο παρά λειτουργούν ως ένα συμπαγές κράμα απόψεων που μένει αναλλοίωτο στον χρόνο. Και με τις κρατικές γνώμες που διαχέονται μέσω ΜΜΕ ασκείται πολιτική τόσο προς το εσωτερικό όσο και προς το εξωτερικό. Όσον αφορά το εσωτερικό, τον πρώτο καιρό του τρόμου και του σκότους, όταν έπρεπε όλοι να πιούμε νερό στο όνομα

των ειδικών και του κράτους προστάτη, μας πέταγαν στα μούτρα από το πρωί ως το βράδυ εικόνες με κινέζους γιατρούς και μπάτσους ντυμένους διαστημάνθρωπους να πηγαίνουν από σπίτι σε σπίτι και να υποβάλλουν τους κατοίκους σε υποχρεωτικά τεστ, να αποκλείουν ολόκληρες περιοχές και να μην επιτρέπουν σε κανέναν να ξεμυτίσει ούτε για να αγοράσει τρόφιμα. Σαν να μας έλεγαν, μια χαρά είστε εσείς εδώ με τα χαρδαλόχαρτα της φιλελεύθερης δημοκρατίας, δεν βλέπετε τι παθαίνουν οι άλλοι εκεί κάτω στη δικτατορία; Για την ακρίβεια, εξακολουθούν μέχρι σήμερα να υπονοούν ότι είμαστε τυχεροί που ζούμε στην «ορθολογική» πλευρά του χάρτη:

Η στρατηγική της Κίνας για την αντιμετώπιση του κορονοϊού φαντάζει παγωμένη στον χρόνο. Η χώρα ήταν η πρώτη που εισήγαγε lockdown στην πόλη Γουχάν, όπου εντοπίστηκε για πρώτη φορά ο ιός, σχεδόν πριν τρία χρόνια. Ακολούθησε γρήγορα lockdown ολόκληρης της επαρχίας Hubei. Τώρα όμως ο υπόλοιπος κόσμος έχει προχωρήσει ενώ η Κίνα στρέφεται σε αντιδημοφιλή lockdown ξανά και ξανά και πολλοί απορούν: Γιατί;

Οι περισσότερες χώρες χρησιμοποίησαν αυστηρούς περιορισμούς στη ζωή μας για έναν σαφή σκοπό – προκειμένου να κερδηθεί χρόνος για την ανάπτυξη και την κυκλοφορία εμβολίων κατά της Covid. Μόλις οικοδομήθηκε η ανοσία, οι περιορισμοί μειώθηκαν και η ζωή επέστρεψε στο φυσιολογικό.¹

Τώρα, βέβαια, εμείς δεν πολυσυμφωνούμε με την έγκυρη *Καθημερινή* που έχει αναλάβει να ξεπλύνει τα πολύμηνα εγχώρια λοκντάουν και την δεξιο-αριστερή χούντα που φάγαμε κατακέφαλα «λόγω κορονοϊού». Και δεν συμφωνούμε πουθενά: ούτε στο ότι «η ζωή επέστρεψε στο φυσιολογικό» στις δυτικές χώρες ούτε στο ότι τα λοκντάουν υπήρξαν ποτέ ιδιαίτερα δημοφιλή στην Κίνα. Για την ακρίβεια, νομίζουμε ότι ακόμα και οι πιο ψαγμένες τεχνικές καραντίνας κάπου τσακίζουν πότε πότε. Είμαστε, δηλαδή, σίγουροι ότι αυτή την τριετία κομμάτια της κινεζικής εργατικής τάξης όλο και κάποιου είδους κοινωνική δυσαρέσκεια θα έχουν εκφράσει. Προφανώς και δεν ζούμε εκεί ούτε έχουμε άμεση γνώση της κατάστασης, όμως αν κρίνουμε από τα όσα είδαμε στις γει-